

‘Ik baal ervan om achter mijn bureau te zitten, terwijl mijn cliënt lekker op het strand ligt’

Het adagium *Virtus nobilitat* is vervangen door een nieuw devies: *vrije tijd adelt!* Maar geldt dat ook voor de advocatuur en de rechterlijke macht? Een nieuwe rubriek over de zoektocht naar het evenwicht tussen werk en vrije tijd.

Martine Goosens
freelance journalist

Mr. drs. Douwe Woelinga (49), advocaat in Amsterdam. Woelinga beoefent de algemene praktijk en is zelfstandig gevestigd in een kantoorpand bij het Vondelpark.

Donderdagavond 20.00 uur. Aan een donkere verlaten kade van het KNSM eiland in Amsterdam ligt een blauwe tjalk. Het is de woning van Douwe Woelinga. Hij zit in het schijnsel van een leeslamp die beweegt op de deining van het water en leest een krant: ‘Ik heb hier geen televisie, geen brievenbus en geen vaste telefoon. Ik trakteer mezelf dus graag op veel kranten.

Na mijn studie psychologie besepte ik dat ik een verkeerde keuze had gemaakt. In mijn vakgebied viel geen droog brood te verdienen. Ik ging rechten studeren en

Eigen foto's

werd advocaat. Het werk boeit mij omdat het vaak om praktische problemen gaat die een snelle oplossing vragen. Je onderhandelt of procedeert en begint weer aan een nieuwe zaak. Die afwisseling spreekt mij aan. Ik werk niet graag jarenlang aan eenzelfde dossier.

Gemiddeld werk ik ongeveer 35 uur per week. Dat vind ik meer dan genoeg. Vier dagen per week zou ik ideaal vinden, maar helaas lukt dat vaak niet. Ik ben een buitenmens en houd er niet van de hele dag tussen vier muren te zitten. Vooral als de zon schijnt vind ik het vervelend om een conclusie te schrijven voor iemand die door een eigen stommiteit de mist in is gegaan. Ik baal ervan om dan achter mijn bureau te

DE

E

zitten, terwijl mijn cliënt lekker op het strand ligt.

Ik zou graag meer tijd besteden aan mijn boot. Ik probeer dus zo veel mogelijk vrij te nemen, vooral om te zeilen, maar ook om te werken aan het schip. Nu ben ik de manager van schilders en technici die aan de boot werken als ik op kantoor ben, maar ik ben handig genoeg om hun werk zelf uit te voeren.

Mijn schip is gebouwd in 1907, weegt 64 ton en is ruim 23 meter lang. Van oorsprong is het een zeilend vrachtschip. Toen ik in 1984 eigenaar werd gaf ik het de naam *Fosta*, naar de Germaanse godin die geschillen beslechtte en op mijn geboorte-

eiland Ameland werd vereerd. Ik heb jaren aan het schip gewerkt voordat het bewoonbaar was en weer kon zeilen. Vrienden verklaarden me voor gek, maar ik heb er geen seconde spijt van gehad.

Al mijn geld verdwijnt in de boot. Andere dingen vind ik minder belangrijk. Ik ga niet vaak uit, besteed weinig geld aan kleding en heb geen auto. Dit schip is mijn lust en mijn leven, een passie waarin ik al mijn energie en creativiteit kwijt kan.

Sinds het schip weer kan zeilen neem ik deel aan wedstrijden, bijvoorbeeld aan de Bolkoppenrace op het IJsselmeer. Verder verhuur ik het schip met bemanning aan particulieren en bedrijven voor één- of meerdaagse zeiltochten. Hiermee is mijn woning mijn tweede bedrijf geworden. Inmiddels is de opbrengst kostendekkend, maar ik kan niet zonder inkomen uit de advocatuur. Uit het zeilen met de gasten haal ik veel voldoening. Tijdens een zeiltocht ontmoet ik altijd enthousiasme terwijl cliënten in de advocatuur niet per

definitie tot vreugde stemmen.

Het juiste evenwicht tussen werk en vrije tijd heb ik nog niet gevonden. Voor mij betekent de perfecte balans dat ik 's winters advocaat ben en 's zomers schipper. Als éénpitter en eigen baas zou ik toch in staat moeten zijn dat te organiseren. Tot nu toe heb ik mezelf steeds wijsgemaakt dat de advocatenpraktijk het niet toelaat, maar in de zomer van 2002 ga ik het tegendeel bewijzen: ik wil gaan zeilen over de Oostzee richting Sint Petersburg. Mijn droom is een *sabbatical year*, een lange periode in alle rust zeilen met mijn schip. Ik hoor mensen wel zeggen dat ze later leuke dingen gaan doen, maar daar wil ik niet op wachten. Ik werk liever wat minder hard en doe de leuke dingen nu! ■